

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **J. S.**
bytem X

proti
žalované: **Obec Měšice**
sídlem Hlavní 55/22, 250 64 Měšice

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků řízení

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k poštovní přepravě dne 3. 5. 2019, domáhala ochrany proti nečinnosti žalované, kterou spatřovala v tom, že žalovaná do dne podání žaloby nerozhodla o její žádosti ze dne 2. 10. 2018 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 205/2017 Sb. (dále jen „informační zákon“).
2. Žalobkyně uvádí, že žádala informaci ohledně č. (dále jen „Č.“) patřící žalované. Žalovaná dle mínění žalobkyně poskytla pouze část požadované informace a část informace nikoli, přičemž ani nevydala rozhodnutí, kterým by poskytnutí informace odmítla. Žalobkyně proto podala stížnost podle § 16a informačního zákona, která byla žalované a Krajskému úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) doručena dne 29. 10. 2018. Poté, co žalobkyně uplatnila opatření proti nečinnosti krajského úřadu, vydal krajský úřad rozhodnutí ze dne 27. 2. 2019, č. j. 030888/2019/KUSK, kterým postup žalované potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí krajský úřad uvedl, že stížnost sice byla ke dni jejího podání důvodná, avšak ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyni již bylo zasláno

doplnění informace a rozhodnutí o částečném odmítnutí informace. Žalobkyně ovšem toto tvrzení krajského úřadu považovala za nepravdivé a tvrdila, že do dne podání žaloby žádný z těchto dokumentů neobdržela. Protože žalobkyně bezvysledně vyčerpala zákonný prostředek k ochraně proti nečinnosti a o její žádosti nebylo rozhodnuto, navrhla, aby soud uložil žalované vyřídit žádost o poskytnutí informace ze dne 2. 10. 2018 ve lhůtě deseti dnů od doručení rozsudku.

3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě sdělila, že žalobkyni dne 22. 2. 2019 odeslala odpověď na její žádost. Protože tak učinila obyčejnou poštou (nikoli doporučeně), nemůže potvrdit, zda žalobkyně dopis obdržela. Žalobkyně ovšem žalovanou nekontaktovala a nesdělila jí, že odpověď neobdržela, a to přesto, že se po odeslání odpovědi zúčastnila několika schůzek s vedením obce. Žalobkyně tedy nevyvinula elementární snahu řešit problém smírnou cestou. Závěrem žalovaná uvedla, že žalobkyni odpověď znovu odeslala, což doložila kopií podacích lístku ze dnů 6. a 7. 6. 2019.
4. V replice žalobkyně předně konstatovala, že rozhodnutí, které jí mělo být odesláno dne 22. 2. 2019, nikdy neobdržela, k čemuž dodala, že rozhodnutí bylo třeba doručovat do vlastních rukou. Žalobkyně byla dále přesvědčena o tom, že informační zákon nepředpokládá, že se žadatel bude pravidelně dotazovat, zda již byla jeho žádost vyřízena, nebo že bude povinnému subjektu oznamovat, že ještě neobdržel odpověď. Dále žalobkyně soudu sdělila, že dne 18. 6. 2019 obdržela prostřednictvím Č. p., s. p., rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2019, č. j. 00935/19/OU. Toto rozhodnutí jí bylo doručováno nadvakrát, nejprve bez přílohy a poté s přílohou – elektrorevizní zprávou Č. M. z dubna 2017. Poskytnutá informace je však podle žalobkyně v rozporu s tím, že dne 29. 5. 2019 starosta žalované na zasedání zastupitelstva uvedl, že čistička odpadních vod neměla od doby výstavby platnou elektrorevizi a že žalovaná nyní nechala zpracovat novou elektrorevizi, z níž se zjistilo, že Č. není schopna bezpečného provozu. Žalobkyně dále upozornila na to, že ve dnech 7. a 13. 3. 2019 byla O. i. p. p. S. k. provedena fyzická kontrola Č. se zaměřením na elektroinstalaci. Inspektorovi byla předložena stejná revizní zpráva, jakou žalovaná poskytla žalobkyni. Revizní technik přitom inspektorovi sdělil, že tato revizní zpráva se neshodovala s revizní zprávou, kterou technik původně vypracoval. Závěrem žalobkyně sdělila, že špatný stav Č. ohrožuje majetek žalobkyně, neboť je její rodinný dům vzdálen od Č. pouhých 73 metrů.

II. Obsah správního spisu

5. Soud z listin předložených žalovanou zjistil, že se žalobkyně žádostí ze dne 2. 10. 2018 domáhala poskytnutí kopií několika dokumentů týkajících se Č. M., a to 1) protokolů o akreditovaném odběru vzorků vody na přítoku Č. a odtoku z výústního objektu Č. za období od 1. 1. 2018 do 30. 9. 2018, 2) protokolů o akreditovaném rozboru vzorků vody na přítoku Č. a na odtoku z výústního objektu Č. za totéž období, 3) celého provozního deníku Č. za rok 2017 a 4) kopie poslední platné revize elektrozařízení Č.. Dále žádala o odpovědi na 3 otázky týkající se obnovy kanalizace.
6. Žalovaná v reakci na to zaslala žalobkyni vyjádření – odpověď na žádost ze dne 17. 10. 2018, č. j. 01691/18/OU, přičemž k bodům 1 a 2 uvedla, že informace zasílá v příloze. K bodu 3 sdělila, že originál provozního deníku za rok 2017 byl zaslán k nahlédnutí manželů žalobkyně, a proto žalobkyni nyní nemůže být vystavena kopie, a dodala, že dokumenty budou žalobkyni poskytnuty k nahlédnutí po jejich navrácení. K bodu 4 žalovaná uvedla, že Obecní úřad M. požadovanou informací nedisponuje ani se ji nepodařilo dohledat

v archivu tohoto úřadu, a žádosti tedy nelze vyhovět. Proto byla žádost žalobkyně v rozsahu bodu 4 částečně odmítnuta. V tomtéž vyjádření pak žalovaná k dalším bodům 1 až 3 sdělila žalobkyni odpovědi na její otázky.

7. Ve stížnosti ze dne 26. 10. 2018 na postup při vyřizování žádosti podané podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona ke krajskému úřadu a Obecnímu úřadu M. žalobkyně konstatovala, že jí nebyla poskytnuta kopie celého provozního deníku Č. za rok 2017 a kopie poslední platné revize elektrozařízení Č. a ani nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí informací. Požadované informace tedy byly poskytnuty pouze částečně. Žalobkyně navrhl, aby krajský úřad nařídil Obecnímu úřadu M. vyřídit žádost tak, že jí zcela vyhoví.
8. Z přípisu žalované ze dne 21. 2. 2019 (bez čísla jednacího) označeného jako „*Doplnění informací k žádosti ze dne 2. 10. 2018 a odmítnutí poskytnutí části požadovaných informací dle zákona 106/1999 Sb.*“ plyne, že v archivu byla dohledána poslední platná revize elektrozařízení Č., jejíž kopie tvořila přílohu přípisu. Přílohou č. 1 dle přípisu byla „*Revizní zpráva elektrozařízení Č. M. z roku 2017*“. Dále je v přípise uvedeno, že Obecní úřad M. jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1 informačního zákona rozhodl podle § 15 odst. 1 téhož zákona o žádosti žalobkyně o poskytnutí informace o kopii celého provozního deníku Č. tak, že se žádost žalobkyně o poskytnutí informace v bodě 3 odmítá s odůvodněním, že provozní deník jako takový nebyl v roce 2017 veden. Závěrem byla žalobkyně poučena o možnosti podat odvolání proti rozhodnutí ke krajskému úřadu v patnáctidenní lhůtě. Z ručně psaného výpisu z odeslané pošty se podává, že přípis byl žalobkyni odeslán dne 22. 2. 2019.
9. Krajský úřad vydal dne 27. 2. 2019 rozhodnutí č. j. 030888/2019/KUSK, jímž podle § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona potvrdil postup povinného subjektu – Obecního úřadu M. ze dne 21. 2. 2019, přičemž konstatoval, že stížnost žalobkyně byla důvodná ke dni jejího podání. Vzhledem k tomu, že povinný subjekt odeslal žalobkyni doplnění informace k bodu 4 žádosti a rozhodnutí o odmítnutí informace k bodu 3 žádosti, byla stížnost se zpožděním vyřešena. Z téhož rozhodnutí plyne, že krajský úřad obdržel dne 7. 1. 2019 žádost žalobkyně o ochranu proti nečinnosti při vyřizování stížnosti.
10. Další přípis žalované ze dne 6. 6. 2019, č. j. 00935/19/OU, označený jako „*Doplnění informací k žádosti ze dne 2. 10. 2018 a odmítnutí poskytnutí části požadovaných informací dle zákona 106/1999 Sb.*“, se obsahově shoduje s výše specifikovaným přípisem žalované ze dne 21. 2. 2019. Podle podacího lístku č. X poslala žalovaná žalobkyni dne 6. 6. 2019 zásilku a podle podacího lístku č. X poslal Obecní úřad M. žalobkyni dne 7. 6. 2019 další zásilku.
11. Mezi listinami předloženými žalovanou se nachází zpráva ze dne 22. 4. 2017 o revizi elektrického zařízení provedené dle ČSN 33 1500 a ČSN 33 2000-6, jejímž předmětem byla pravidelná revize Č. provozované žalovanou. Ve spisovém materiálu se dále nachází několik protokolů o odběru, transportu a předání vzorku s místem odběru Č. M. – nátok či odtok a protokoly o zkoušce odpadní a splaškové vody s místem odběru Č. M..

III. Právní posouzení věci krajským soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, v zákonem stanovené lhůtě a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žalobkyně také využila prostředku na ochranu nečinnosti, který jí nabízel informační zákon, a to stížnost na

postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a tohoto zákona. Rozhodnutí krajského úřadu, jímž byl na základě stížnosti potvrzen postup žalované, lze považovat za bezvýsledné vyčerpání prostředků ochrany před nečinností ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, č. 3847/2019 Sb. NSS, dostupné stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz). Žaloba proto je přípustná a lze ji věcně projednat. Soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.), přičemž shledal, že žaloba není důvodná.

13. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaná na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělila, že trvá na konání jednání a žalobkyně s takovým postupem výslovně souhlasila. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy nad rámec toho, co plyne ze správních spisů (resp. listiny předložené žalobkyní jsou vesměs obsaženy v kopii správního spisu, kterou žalovaná soudu zaslala prostřednictvím datové schránky).
14. Soud se předně zabýval tím, kdo byl v souzené věci povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, který stanoví, že povinnými subjekty, jež mají povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou mimo jiné územní samosprávné celky a jejich orgány. Podle § 20 odst. 6 informačního zákona poskytují informace, které se týkají přenesené působnosti územního samosprávného celku, orgány územního samosprávného celku v přenesené působnosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak plyne, že při poskytování informací, které se týkají samostatné působnosti, je povinným subjektem územní samosprávný celek jako takový, ale poskytnout informaci smí i jeho orgán, a naopak jde-li o informace vztahující se k přenesené působnosti, je povinným subjektem vždy ten orgán, jenž danou působnost vykonává (viz rozsudek ze dne 27. 10. 2010, č. j. 4 Ans 13/2008-87, publikovaný pod č. 2217/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 As 33/2011-83).
15. Určení povinného subjektu je tedy podmíněno posouzením, zda se žalobkyní požadované informace týkaly samostatné nebo přenesené působnosti obce. V tomto ohledu je podstatné, že podle § 35 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obecní zřízení“) patří do samostatné působnosti obce záležitosti, které jsou v zájmu obce a občanů obce, pokud nejsou zákonem svěřeny krajům nebo pokud nejde o přenesenou působnost orgánů obce nebo o působnost, která je zvláštním zákonem svěřena správním úřadům jako výkon státní správy, a dále záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěří zákon. Podle § 35 odst. 2 téhož předpisu obec v rámci samostatné působnosti ve svém územním obvodu dále pečuje v souladu s místními předpoklady a s místními zvyklostmi o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů. Ze systematického zařazení ustanovení o hospodaření obce (§ 38 až § 45 obecního zřízení) do Hlavy II obecního zřízení pak plyne, že i péče o zachování a rozvoj majetku obce spadá do její samostatné působnosti. Provozování Č. ve vlastnictví obce, jež slouží k uspokojování potřeb občanů obce, proto nepochybně spadá do samostatné působnosti obce, což plyne i z toho, že žádný zákon takovou činnost výslovně nesvěřuje do přenesené působnosti obce.
16. Na základě shora uvedeného soud konstatuje, že povinným subjektem, který měl vyřídit žádost žalobkyně o poskytnutí informací, byl územní samosprávný celek jako takový, tedy obec Měšice, která je v této věci pasivně legitimovaná a kterou žalobkyně správně označila za žalovanou. Jako nepodstatné se přitom soudu jeví to, že krajský úřad ve svém

rozhodnutí ze dne 27. 2. 2019 považoval za povinný subjekt Obecní úřad M. namísto žalované nebo že sama žalobkyně adresovala svou žádost o poskytnutí informací obecnímu úřadu. Žalovaná totiž zjevně reagovala na žádost žalobkyně v rámci své samostatné působnosti, když všechny písemnosti týkající se žádosti vydávala pod hlavičkou obce.

17. Nečinnostní žaloba může být důvodná pouze tehdy, pokud žalovaná byla povinna vydat ve věci samé rozhodnutí, ale neučinila tak.
18. Podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona, nebrání-li tomu procesní nedostatky, povinný subjekt poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění, ledaže rozhodne podle § 15 téhož zákona. Ustanovení § 15 informačního zákona upravuje rozhodnutí o odmítnutí žádosti, které je povinný subjekt povinen vydat, pokud žádosti, byť i jen zčásti nevyhoví, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
19. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti (nebo její části) je tedy třeba vydat do patnácti dnů od přijetí žádosti. Toto rozhodnutí je správním rozhodnutím ve smyslu § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a musí obsahovat výrokovou část, odůvodnění i poučení účastníků. Ve výroku rozhodnutí by měl být zejména identifikován žadatel a zákonná ustanovení, podle nichž je rozhodováno, a dále by zde měla být specifikována žádost nebo její část, ve vztahu k níž dochází k odmítnutí tak, aby mohl žadatel rozpoznat povahu nezpřístupněných informací. V odůvodnění je třeba vyložit, proč nebyla informace poskytnuta. Poučení pak obsahuje informace o tom, zda lze proti rozhodnutí podat opravný prostředek, v jaké lhůtě, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o opravném prostředku rozhoduje a u kterého správního orgánu se opravný prostředek podává.
20. Přestože povinný subjekt musí vydat o odmítnutí žádosti nebo její části rozhodnutí, nezřídka se stává, že namísto toho žádost odmítne neformálním dopisem či sdělením. Z judikatury správních soudů přitom plyne závěr, podle něhož je třeba tyto neformální úkony posuzovat podle jejich obsahu. Pokud z formálně vadného přípisu zcela zřejmě vyplývá vůle povinného subjektu informaci neposkytnout a žádost odmítnout, pak je třeba takový přípis považovat za rozhodnutí podle § 67 správního řádu, potažmo § 65 s. ř. s. Pojem rozhodnutí správního orgánu je totiž nutno vykládat materiálně, a nikoli formálně. „*Není proto rozhodné, zda napadený individuální právní akt je označen jako rozhodnutí, jakou má formu či strukturu, nýbrž zda je způsobilý negativně zasáhnout právní sféru žalobce*“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 12/17, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Rozhodnutím správního orgánu tedy může být i neformální přípis nebo formálně nedokonalé rozhodnutí bez odůvodnění či poučení o opravném prostředku, které správní orgán vydal v domněnku, že není jeho povinností vydat rozhodnutí v určité procesní formě (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Ans 3/2009-76).
21. Nečinnostní žaloba pak nemůže být důvodná, pokud žalovaný správní orgán vydal ve věci samé rozhodnutí, byť toto rozhodnutí nesplňovalo formální požadavky na ně kladené. Skutečnost, zda toto rozhodnutí bylo formálně bezvadné, totiž není podstatná pro posouzení, zda zde nečinnost je či není (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 242/2016-43, č. 3554/2017 Sb. NSS, nebo ze dne 26. 10. 2004, č. j. 6 Ans 1/2003-101, č. 652/2005 Sb. NSS).

22. Žalovaná v souzené věci v reakci na žádost žalobkyně ze dne 2. 10. 2018 zaslala žalobkyni požadované kopie protokolů o odběrech a rozborech vzorků vody, o které žalobkyně žádala pod body 1 a 2 své žádosti. Proti takto poskytnutým informacím žalobkyně v žalobě ničeho nenamítá a nečinila tak ani ve své stížnosti podané dle § 16a informačního zákona. Žalovaná také odpověděla žalobkyni na všechny tři otázky, jež žalobkyně ve své žádosti vznesla. V tomto ohledu tedy žalovaná nečinná nebyla.
23. Z žaloby a ze stížnosti podle § 16a informačního zákona lze nicméně vysledovat, že žalobkyně měla za to, že jí žalovaná do dne podání žaloby neposkytla poslední platnou revizi elektrozařízení Č., o niž žádala pod bodem 4 žádosti, a že žalovaná současně v tomto rozsahu nevydala rozhodnutí o odmítnutí informace. Proto byla žalovaná dle mínění žalobkyně nečinná.
24. Soud však s názorem žalobkyně nesouhlasí. Žalovaná totiž již ve vyjádření ze dne 17. 10. 2018 (doručeném žalobkyni dle jejího tvrzení téhož dne e-mailem) ke čtvrtému bodu žádosti týkajícímu se požadavku na poskytnutí kopie poslední platné revizní zprávy Č. uvedla, že touto informací nedisponuje, a tedy nemůže žádosti v bodě 4 vyhovět, a žádost proto v tomto rozsahu částečně odmítla. Toto vyjádření žalované – byť nesplňuje formální náležitosti správního rozhodnutí, neboť neobsahuje zřetelný výrok, poučení a odkazy na zákonná ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno – je v materiálním smyslu rozhodnutím o odmítnutí žádosti žalobkyně ze dne 2. 10. 2018 v části týkající se kopie poslední platné revizní zprávy. Z vyjádření je totiž seznatelné, že jej žalovaná vydala ve věci žádosti žalobkyně ze dne 2. 10. 2018, žalobkyně je ve vyjádření jednoznačně identifikovaná, je v něm také vymezen předmět žádosti (třebaže jen velmi stručně) a je z něj patrné, které konkrétní části žádosti nebylo vyhověno a z jakých důvodů. Předmětné vyjádření jednoznačně vyjadřuje vůli žalované nevyhovět požadavku žalobkyně pod bodem 4 její žádosti, a jedná se tedy o (být formálně vadné) rozhodnutí o odmítnutí této části žádosti (k tomu, kdy lze neformální přípis považovat dle jeho obsahu za rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 informačního zákona srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80).
25. Ve vztahu k bodu 4 žádosti ze dne 2. 10. 2018 o poskytnutí poslední platné revizní zprávy Č. tak soud ze shora uvedených důvodů konstatuje, že žalovaná nebyla nečinná, neboť o této části žádosti rozhodla v zákonné patnáctidenní lhůtě, a to ve vyjádření ze dne 17. 10. 2018, jež v sobě zahrnovalo rozhodnutí o odmítnutí této části žádosti.
26. Proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018 o odmítnutí žádosti v rozsahu bodu 4 mohla žalobkyně podat odvolání podle § 16 informačního zákona, a to ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení. V souladu s podpůrně použitelným ustanovením § 83 správního řádu (k subsidiární aplikaci správního řádu viz § 20 odst. 4 informačního zákona) mohla žalobkyně z důvodu absence poučení o možnosti odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti v rozsahu bodu 4 podat odvolání nejpozději ve lhůtě 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí (vyjádření) ze dne 17. 10. 2018. Ačkoli je zcela pochopitelné, že žalobkyně této možnosti při absenci poučení ze strany žalované nevyužila, je pro toto soudní řízení podstatné, že rozhodnutí o odmítnutí požadavku pod bodem 4 žádosti je pravomocné a jeho existence odporuje žalobnímu tvrzení ohledně nečinnosti žalované.
27. V rámci řízení o nečinnostní žalobě pak soud v situaci, kdy žalovaná dne 17. 10. 2018 odmítla poskytnout žalobkyni poslední platnou revizní zprávu, nemůže zkoumat, zda dokumenty, které žalovaná později žalobkyni poskytla v rámci jakéhosi „doplnění“

informací, byly či nebyly tím, co žalobkyně požadovala pod bodem 4 své žádosti ze dne 2. 10. 2018. Je tomu tak proto, že takové doplnění informací nemá oporu v informačním zákoně ani ve správním řádu a žalovaná je činila mimo rámec řízení, které tou dobou bylo v rozsahu požadavku pod bodem 4 žádosti pravomocně skončeno. Za dané situace soud nemůže konstatovat nečinnost žalované, neboť ta nečinná nebyla, a současně nemůže v řízení o nečinnostní žalobě zkoumat, zda byl postup žalované věcně správný. Žalobkyni tak lze pouze doporučit, chce-li se domoci poslední platné revizní zprávy Č. z roku 2019 a případně také úplné revizní zprávy z roku 2017, aby o tyto dokumenty znovu zažádala prostřednictvím nové žádosti o poskytnutí informací. Bude-li i nová žádost žalobkyně opětovně odmítnuta žalovanou, bude moci žalobkyně proti takovému rozhodnutí podat odvolání a poté případně žalobu dle § 65 a násl. s. ř. s. Jiná procesní cesta za daných okolností, způsobených převážně chybným postupem žalované i krajského úřadu při vyřizování stížnosti podle § 16a informačního zákona (který žalobkyni neupozornil na možnost podat odvolání a místo toho její stížnost týkající se bodu 4 žádosti posoudil), nepřipadá dle soudu nyní v úvahu.

28. Z žaloby a ze stížnosti podle § 16a informačního zákona lze rovněž vysledovat, že se žalobkyně domnívala, že jí žalovaná do dne podání žaloby neposkytla ani kopii celého provozního deníku Č. za rok 2017, o kterou žalobkyně žádala pod bodem 3 žádosti, a zároveň žalovaná též nevydala rozhodnutí o odmítnutí této části žádosti.
29. V tomto kontextu soud dává žalobkyni za pravdu v tom, že žalovaná požadavek vznesený pod bodem 3 žádosti žalobkyně ze dne 2. 10. 2018 skutečně v zákonné patnáctidenní lhůtě či do dne podání žaloby řádně neodmítla a ani mu nevyhověla. Ve vyjádření ze dne 17. 10. 2018 totiž žalovaná k požadavku dle bodu 3 žádosti konstatovala, že mu prozatím nelze vyhovět, ale že tak bude v budoucnu učiněno. Před podáním žaloby žalovaná sice k bodu 3 žádosti vydala rozhodnutí o odmítnutí ze dne 21. 2. 2019, neosvědčila však, že toto rozhodnutí doručila žalobkyni (pouhý podací lístek v situaci, kdy žalobkyně doručení popírá, nepostačuje). V průběhu řízení o žalobě nicméně žalovaná vydala ve vztahu k bodu 3 rozhodnutí ze dne 6. 6. 2019, jímž tuto část žádosti odmítla. Sama žalobkyně v replice sdělila, že předmětné rozhodnutí převzala dne 18. 6. 2019. Nečinnostní žaloba tak nemůže být ani v části týkající se bodu 3 žádosti o poskytnutí informace důvodná, neboť žalovaná do dne vydání rozsudku i v tomto rozsahu žádost žalobkyně vyřídila, třebaže tak učinila značně po lhůtě.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Soud ze shora uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (81 odst. 3 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení netvrdila a ani ze soudního spisu neplyne, že by jí vznikly nějaké náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. srpna 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu